

Sp. zn.: [REDACTED]

IČS: [REDACTED]

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šiškovéj a členov senátu JUDr. Dariny Vargovej a Mgr. Matúša Starička, v právnej veci žalobcu: [REDACTED] zastúpený právnym zástupcom: Advokátska kancelária BĀNOS & KOŠŪTOVĀ, s.r.o., Hlavná 979/23, Galanta, proti žalovanému: [REDACTED] o správnej žalobe zo dňa 23. 09. 2019 proti rozhodnutiu žalovaného č.: [REDACTED] zo dňa 19. 07. 2019, takto

r o z h o d o l :

Súd **z r u š u j e** rozhodnutie [REDACTED] č.: [REDACTED]

[REDACTED] zo dňa 19. 07. 2019 a **v e c v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobcovi **p r i z n á v a** právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

O d ô v o d n e n i e

I. Priebeh administratívneho konania

1. Z predloženého administratívneho spisu súd zistil, že Inšpektorát práce Nitra (správny orgán prvého stupňa) vykonával v období od 31. 05. 2018 do 01. 08. 2018 u žalobcu

inšpekciu práce zameranú na kontrolu dodržiavania pracovnoprávných predpisov.

2. Listom zo dňa 31. 05. 2018 Inšpektorát práce Nitra oznámil žalobcovi začatie výkonu inšpekcie na kontrolu dodržiavania pracovnoprávných predpisov, pričom ho zároveň vyzval na predloženie dokladov. Žalobca Inšpektorátu práce Nitra požadovanú súčinnosť poskytol a správne orgánu predložil pracovné zmluvy, dodatky k pracovným zmluvám, mzdové listy a výpis z účtu žalobcu za preskúmané obdobie. Inšpektorát práce Nitra zistené nedostatky zdokumentoval v Protokole o výsledku inšpekcie práce č.: [REDAKOVANÉ] zo dňa 01. 08. 2018 (ďalej len ako „Protokol“), ktorý bol v tento deň so žalobcom aj prerokovaný. Žalobca sa k záverom Protokolu vyjadril listami zo dňa 26. 07. 2018 a 02. 08. 2018, na základe ktorého inšpektorát práce vyhotovil Dodatok č. 1 k Protokolu zo dňa 06. 08. 2018. Následne vydal Opravu protokolu zo dňa 12. 09. 2018.

3. V Protokole je uvedené, že kontrolovaný subjekt realizuje predmet svojej činnosti prostredníctvom svojich zamestnancov v celkovom počte 92. V časti zistených nedostatkov je uvedené, že zamestnávateľ neposkytol zamestnancom (špecifikovaným na str. 5 Protokolu) mzdu splatnú pozadu za mesiace február a marec 2018 vo výplatnom termíne dohodnutom v dodatkoch k pracovným zmluvám ako výplatný termín tak, aby určená suma peňažných prostriedkov mohla byť pripísaná na tento účet najneskôr v deň určený na výplatu, čím zamestnávateľ porušil § 130 ods. 2 a 8 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce (ďalej len „Zákonník práce“). Zo záveru Protokolu vyplýva, že výplatný termín u zamestnávateľa je 15. deň v kalendárnom mesiaci, pričom zamestnancom boli mzdy odoslané z bankového účtu v mesiaci február dňa 15. 02. 2018 a v mesiaci marec dňa 19. 03. 2018.

4. Žalobca sa v nadväznosti na obsah Protokolu vyjadril k omeškaniu vo vyplácaní miezd za mesiac február 2018 (odoslaných z účtu dňa 19. 03. 2018) listom zo dňa 26. 07. 2018 a k omeškaniu vo vyplácaní miezd za mesiac január 2018 (odoslaných z účtu dňa 15. 02. 2018) listom zo dňa 02. 08. 2018. Uviedol, že omeškanie vo vyplácaní miezd bolo spôsobené nedostatkom finančných prostriedkov na účtoch žalobcu. Keďže nemôže uprednostňovať platby miezd pred ostatnými platbami, lebo by sa mohol dopustiť trestného činu uprednostňovania veriteľa, musel najskôr uhradiť všetky záväzky splatné do 14. 02. 2018 (za mesiac január 2018), resp. do 14. 03. 2018 (za mesiac február 2018) a následne, hneď ako to bolo možné, uhradil mzdy zamestnancom splatné 15. 03. 2018, resp. 15. 02. 2018. Platby boli uskutočnené 15. 02. 2018 a 19. 03. 2018, pričom 17. 03. - 18. 03. 2018 bola sobota a nedeľa.

5. Listom zo dňa 14. 03. 2019 Inšpektorát práce Nitra oznámil žalobcovi začatie správneho konania vo veci uloženia pokuty pre porušenie ust. § 130 ods. 2 a 8 Zákonníka práce, ktorého sa mal dopustiť tým, že neposkytol tam menovaným zamestnancom mzdu splatnú pozadu za mesiac február a marec 2018 vo výplatnom termíne dohodnutom v dodatkoch k pracovným zmluvám ako výplatný termín tak, aby určená suma peňažných prostriedkov mohla byť pripísaná na tento účet najneskôr v deň určený na výplatu.

6. Správny orgán prvého stupňa rozhodnutím [REDAKOVANÉ] zo dňa 11. 04. 2019 uložil žalobcovi podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o inšpekcii práce“) pokutu vo výške 6.000,- eur za porušenie povinností vyplývajúcich z

predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a/ prvom bode zákona o inšpekcii práce, a to za porušenie povinnosti vyplývajúcej z ust. § 130 ods. 2 a ods. 8 Zákonníka práce tým, že neposkytol zamestnancom ([REDACTED] Bratislava, Pracovná zmluva zo dňa 02. 01. 1996, v znení dodatku účinnom od 01. 02. 2017, [REDACTED] Pracovná zmluva zo dňa 04. 03. 2011 v znení dodatku účinnom od 01. 02. 2017, [REDACTED] Pracovná zmluva zo dňa 04. 01. 2010 v znení dodatku účinnom od 01. 02. 2017, [REDACTED] Pracovná zmluva zo dňa 16. 02. 2010 v znení dodatku účinnom od 01. 02. 2017, [REDACTED] Pracovná zmluva zo dňa 01. 12. 2010 v znení dodatku účinnom od 01. 02. 2017, [REDACTED] Pracovná zmluva zo dňa 11. 06. 2014 v znení dodatku účinnom od 01. 02. 2017, [REDACTED] Pracovná zmluva zo dňa 30. 10. 2013 v znení dodatku účinnom od 01. 02. 2017, [REDACTED] Pracovná zmluva zo dňa 09. 11. 1996 v znení dodatku účinnom od 01. 02. 2017, [REDACTED] Pracovná zmluva zo dňa 29. 05. 2013 v znení dodatku účinnom od 01. 02. 2017, [REDACTED] Pracovná zmluva zo dňa 27. 02. 2017, [REDACTED] Pracovná zmluva zo dňa 31. 10. 2016 v znení dodatku účinnom od 01. 02. 2017, [REDACTED] pracovná zmluva zo dňa 09. 10. 2006 v znení dodatku účinnom od 01. 02. 2017, [REDACTED] Pracovná zmluva zo dňa 14. 05. 2014 v znení dodatku účinnom od 01. 02. 2017, [REDACTED] Pracovná zmluva zo dňa 29. 04. 2013 v znení dodatku účinnom od 01. 02. 2017, [REDACTED] Pracovná zmluva zo dňa 03. 04. 2009 v znení dodatku účinnom od 01. 02. 2017, [REDACTED] Pracovná zmluva zo dňa 30. 06. 2006 v znení dodatku účinnom od 01. 02. 2017, [REDACTED] Pracovná zmluva zo dňa 04. 05. 2017, [REDACTED] Pracovná zmluva zo dňa 29. 05. 2015 v znení dodatku účinnom od 01. 02. 2017, [REDACTED] Pracovná zmluva zo dňa 31. 01. 2017, [REDACTED] Pracovná zmluva zo dňa 29. 12. 2006 v znení dodatku účinnom od 01. 02. 2017, [REDACTED] Pracovná zmluva zo dňa 01. 08. 2012 v znení dodatku účinnom od 01. 02. 2017, [REDACTED] Pracovná zmluva zo dňa 31. 08. 2006 v znení dodatku účinnom od 01. 02. 2017, [REDACTED] Pracovná zmluva zo dňa 11. 05. 2009 v znení dodatku účinnom od 01. 02. 2017) mzdu splatnú pozadu za mesiac február a marec 2018 vo výplatnom termíne dohodnutom v dodatkoch k pracovným zmluvám ako výplatný termín tak, aby určená suma peňažných prostriedkov mohla byť pripísaná na tento účet najneskôr v deň určený na výplatu.

7. Správny orgán prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia o. i. konštatoval, že z predložených pracovných zmlúv a dodatkov k nim vyplýva, že výplatný termín zamestnávateľa je vždy do 15. dňa nasledujúceho mesiaca. Nárok na výplatu mzdy bol preukázaný predloženými mzdovými vyúčtovaniami uvedených zamestnancov a mzdovými

listami. Z výpisov účtu žalobcu vyplýva, že zamestnávateľ meškal s úhradou miezd. Mzdy za mesiac február 2018 boli zadané na platbu dňa 19. 03. 2018 a mzdy za mesiac marec 2018 boli zadané na platbu dňa 13. 04. 2018 (piatok). Platba miezd za mesiac marec bola zadaná 13. 04. 2018, t. j. pred 15. dňom v mesiaci, avšak nie zrýchlenou platbou. Z bežných obchodných podmienok platných v bankovom styku je bežné, a teda nie je potrebné dokazovanie, že banky platby počas voľných dní nevykonávajú a teda k spracovaniu a prevedeniu financií na účty zamestnancov mohlo dôjsť najskôr v nasledujúci pracovný deň, t. j. v pondelok 16. 04. 2018, čo je po 15. dni v mesiaci.

8. Pri stanovení výšky pokuty správny orgán vychádzal z preventívnej, výchovnej a represívnej funkcie pokuty, keď pokuta musí byť citelná v majetkovej sfére páchatel'a správneho deliktu. Správny orgán dospel k záveru o zrejmej závažnosti porušenia povinnosti stanovenej zákonom, nakoľko zamestnávateľ nevyplatil zamestnancom mzdu, na ktorú mali nárok, vo výplatnom termíne. Uvedeným konaním došlo k zneisťovaniu zamestnancov, nakoľko mzda je u väčšiny zamestnancov jediným zdrojom obživy pre samotných zamestnancov a ich rodiny. Správny orgán zobral do úvahy počet zamestnancov a dĺžku obdobia ako okolnosť v neprospech nižšej sadzby pokuty. V prospech vyššej pokuty správny orgán vyhodnotil to, že v prípade žalobcu ide o väčšieho zamestnávateľa s počtom zamestnancov 92. V danom prípade išlo o opakované porušenie príslušného ustanovenia zákona, čo bolo hodnotené v prospech nižšej sankcie.

9. Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie zo dňa 30. 04. 2019, ktorým žiadal napadnuté rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na nové prejednanie a rozhodnutie. Žalobca v podanom odvolaní namietal nezákonnosť rozhodnutia Inšpektorátu práce Nitra, ktorá spočíva podľa žalobcu v tom, že odôvodnenie rozhodnutia nie je dostačujúce, presvedčivé a obsahuje nesprávnu správnu úvahu, je v zrejmom rozpore s administratívnym spisom, konkrétne so zistenými porušeniami uvedenými v Protokole v znení jeho Dodatku, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť. Postupom pred vydaním rozhodnutia bolo účastníkovi konania znemožnené vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kládli za vinu až v rámci samotného rozhodnutia, čím došlo k porušeniu práva účastníka na spravodlivé správne konanie. Inšpektorát práce Nitra tiež podľa žalobcu nedostatočne zdôvodnil výšku uloženej pokuty, ktorá je neprimerane prísna najmä vzhľadom na krátkosť trvania porušenia, je nedostatočne zdôvodnená a je tiež v rozpore s princípom právnej istoty, teda rozhodovacou praxou iných správnych orgánov v totožnej veci. Konkrétne poukázal na to, že za rovnaké porušenie ustanovení Zákonníka práce uložil Inšpektorát práce Trenčín pokutu 300,- eur pri počte dotknutých zamestnancov 8 a Inšpektorát práce Prešov pokutu 1500,- eur pri počte dotknutých zamestnancov 12.

10. Inšpektorát práce Nitra po podaní odvolania dňa 15. 05. 2019 opravil nesprávne znenie svojho rozhodnutia na strane 6 tak, že nesprávne znenie „Jedná sa o opakované porušenie tohto ustanovenia zákona, čo je hodnotené v prospech nižšej sankcie“, nahradil správnym znením „Jedná sa o prvé porušenie tohto ustanovenia zákona, čo je hodnotené v prospech nižšej sankcie“.

II. Zhrnutie napadnutého rozhodnutia žalovaného

11. Rozhodnutím č.: [REDAKOVANÉ] zo dňa 19. 07. 2019 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) žalovaný ako odvolací orgán príslušný podľa § 6 ods. 1 písm. b/ a § 21 ods. 3 zákona o inšpekcii práce postupom podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa [REDAKOVANÉ] zo dňa 11. 04. 2019 potvrdil.

12. V odôvodnení svojho rozhodnutia žalovaný po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a po zhodnotení právneho a skutkového stavu konštatoval, že prvostupňový správny orgán v napadnutom rozhodnutí preukázal, že žalobca ako účastník konania porušil svoje povinnosti tak, ako sú vymedzené vo výroku rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa. Výšku uloženej pokuty žalobca považoval za dostatočne odôvodnenú a správnu vzhľadom na závažnosť porušenia povinnosti. Žalovaný k námietkam žalobcu formulovaným v rámci odvolania uviedol, že Protokol (v znení jeho Dodatku č. 1 a v znení administratívnej opravy) obsahuje náležitosti vyžadované zákonom o inšpekcii práce, pričom podľa ust. § 14 ods. 1 zákona o inšpekcii práce protokol okrem iného obsahuje zistené porušenia predpisov. V predmetnom Protokole je uvedené zistené porušenie predpisov, ktoré korešponduje s výrokom a odôvodnením rozhodnutia správneho orgánu. Povinnou náležitosťou protokolu nie je odôvodnenie zisteného porušenia predpisov, a tak v danom protokole kurzívou a v zátvorke uvedené spresnenie a doplnenie porušenia povinnosti nie je relevantné a záväzné. Právne a skutkové zistenia v napádanom rozhodnutí vychádzajú zo zisteného porušenia predpisov uvedených v Protokole v bode č. 1. Účastník konania mal možnosť vyjadriť sa k porušeniu povinnosti vyplývajúcej z ust. § 130 ods. 2 a 8 Zákonníka práce počas výkonu inšpekcie práce a taktiež sa mohol vyjadriť aj v správnom konaní, pretože správne konanie bolo začaté pre uvedené porušenie viažuce sa na obdobie február a marec 2018. Účastník konania porušil svoje základné povinnosti vyplývajúce z pracovnoprávných predpisov, čo malo za následok právnú neistotu zamestnancov, odrážajúcu sa v sociálnej neistote a pochybnostiach o ich vlastných nárokoch vyplývajúcich z pracovnoprávneho vzťahu. Nesplnenie povinnosti zo strany zamestnávateľa malo negatívny dopad na finančnú situáciu zamestnancov a uloženie pokuty je dôvodné, keďže účastník konania svojím konaním poškodil zamestnancov. K argumentácii účastníka konania v súvislosti s nižšími pokutami uloženými Inšpektorátmi práce Trenčín a Prešov žalovaný uviedol, že v danom prípade išlo o porušenie zákona voči 23 zamestnancom, čo predstavuje cca 3-násobok počtu zamestnancov, ako bolo v prípade rozhodnutia Inšpektorátu práce Trenčín a cca 2-násobok počtu zamestnancov, ako bolo v prípade rozhodnutia Inšpektorátu práce Prešov. Pri celkovom počte 92 zamestnancov zamestnaných účastníkom konania predstavuje 23 zamestnancov štvrtinu všetkých zamestnancov. Žalovaný poukázal na oprávnenie uložiť pokutu v zmysle ust. § 19 ods. 1 zákona o inšpekcii práce až do výšky 100.000,- eur, ako aj na dôležitosť výkonu dozoru nad dodržiavaním pracovnoprávných predpisov a vyvodzovanie zodpovednosti - ukladanie pokút.

III. Argumenty žalobcu v podanej žalobe

13. Žalobca sa žalobou zo dňa 23. 09. 2019, doručenu tunajšiemu súdu dňa 25. 09. 2019, domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. [REDAKOVANÉ] zo dňa 19. 07. 2019. Žalobca v podanej žalobe žiadal, aby súd preskúmal rozhodnutie

správneho orgánu prvého stupňa i rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie žalovaného zrušil. Mal za to, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a rozhodnutím žalovaného ako aj správneho orgánu prvého stupňa boli porušené práva a právom chránené záujmy žalobcu. Rozhodnutie žalovaného, podľa názoru žalobcu, obsahuje nedostatočné odôvodnenie a posúdenie námietok formulovaných v odvolaní, je v rozpore s administratívnym spisom, vychádza z nezákonného procesného postupu, a tiež ukladá vysokú pokutu v rozpore s rozhodovacou praxou iných inšpektorátov práce a s princípom právnej istoty.

14. Žalobca uviedol, že už v rámci odvolania poukázal na rozpor rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa s administratívnym spisom. V podanom odvolaní žalobca poukázal na zrejmy rozpor medzi porušením stanoveným v rámci Protokolu v znení Dodatku č. 1 k Protokolu a medzi rozhodnutím, keďže v rámci Protokolu v znení jeho Dodatku č. 1 správny orgán určil porušenie za oneskorenú výplatu miezd za mesiace január a február 2018, no v odôvodnení rozhodnutia uvádza, že pokuta je uložená z dôvodu oneskorenej výplaty miezd za mesiace február a marec 2018. K namietanému rozporu sa žalovaný v rozhodnutí vôbec nevyjadril, a to aj napriek tomu, že tento je z uvedeného zrejmy. Žalovaný vo svojom rozhodnutí len stručne konštatuje, že rozhodnutie správneho orgánu má zákonom požadované náležitosti. S uvedeným sa nemožno stotožniť najmä z dôvodu rozporov v administratívnom spise. Neprihliadanie na rozpor rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa s administratívnym spisom považuje žalobca za výsledok nesprávneho právneho posúdenia veci žalovaným. Žalobca má za to, že porušenie právnych predpisov, pre ktoré ukladá žalovaný, resp. prvostupňový správny orgán žalobcovi pokutu, je potrebné viazať na konkrétny zistený nedostatok počas vykonanej inšpekcie práce. Pokiaľ by názor žalovaného považovali za správny, znamenalo by to, že aj napriek tomu, že by sa účastník konania vyjadril k porušeniam uvedeným v Protokole a dôkazmi by preukázal, že v danom čase právne predpisy neporušil, správny orgán by ho aj napriek tomu mohol sankcionovať pre porušenie, ktorého sa dopustil v inom čase, a voči ktorému sa nemal možnosť ohradiť už počas inšpekcie práce. Uvedené je v príkrom rozpore so zásadou spravodlivého konania, a taktiež so zásadou aplikovanou v rámci trestného a správneho konania, v zmysle ktorej má účastník konania právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu.

15. Žalovaný sa v rámci napadnutého rozhodnutia nevyjadril ani k ďalšej argumentácii žalobcu z odvolania, a to k otázke nehospodárnosti zrýchlenej platby, o ktorej sa správny orgán zmienil v rámci prvostupňového rozhodnutia. V tejto časti žalobca považuje odôvodnenie rozhodnutia rovnako za nedostatočné.

16. Žalovaný vôbec nezohľadnil námietky žalobcu formulované v rámci odvolania, podľa ktorých mal správny orgán vziať do úvahy dĺžku trvania obdobia, počas ktorého neboli zamestnancom vyplatené mzdy, a vyhodnotiť závažnosť dopadu tejto skutočnosti na život zamestnanca, pričom by zrejme dospel k záveru, že závažnosť bola v dôsledku lehoty pár dní nepatrná. Správny orgán zobral do úvahy tiež počet zamestnancov, voči ktorým bolo takto konané, a dĺžku obdobia ako okolnosť v neprospech nižšej pokuty, teda v prospech vyššej pokuty. Aj napriek tomu neuviedol konkrétne dĺžku obdobia trvania porušenia, ani počet zamestnancov. Uviedol tiež, že ide o opakované porušenie zákona, čo je hodnotené v prospech nižšej sankcie. Neuviedol však, kedy sa mal žalobca dopustiť obdobného porušenia v minulosti, čo navyše vyhodnocuje v prospech nižšej sankcie.

17. Podľa názoru žalobcu pokuta uložená vo výške 6.000,- eur je neprimerane príšna, pričom nie je na mieste odôvodnenie správneho orgánu prvého stupňa, ani odôvodnenie žalovaného, v zmysle ktorého je potrebné zohľadňovať aj preventívne pôsobenie. Žalobca už v rámci vyjadrenia k Protokolu vysvetlil správne mu orgánu dôvody, pre ktoré nebolo objektívne možné poukázať výplaty zamestnancom na účty, dokonca mu bez výzvy predložil informácie o stave svojich finančných prostriedkov. Z toho je zrejmé, že potreba prevencie v tomto prípade nie je na mieste, keďže žalobca si plne uvedomuje a pozná svoje povinnosti vo vzťahu k zamestnancom a tieto plní vždy, no v tomto prípade, s ohľadom na objektívne okolnosti závisiace od jeho dlžníkov, nemohol plniť včas. Má za to, že omeškanie sa s poukázáním výplaty miezd zamestnancom o pár dní, konkrétne o 4 dni a v druhom prípade o 1 deň, nie je tak závažným porušením, ktoré by odôvodňovalo uložiť žalobcovi pokutu až vo výške 6.000,- eur, keďže zamestnanci žalobcu sa v priebehu tých pár dní ešte nemôžu dostať do právnej neistoty či inej vážnej situácie tak, ako to dôvodí správny orgán prvého stupňa, a tiež žalovaný. Žalovaný ani správny orgán prvého stupňa pri dôvodení o finančnej neistote zamestnancov navyše nepoukazujú na akékoľvek zisťovanie následkov včasného nevyplatenia mzdy od zamestnancov, len všeobecne formulujú domnienky o tejto neistote a poškodení zamestnancov za účelom obhájenia závažnosti daného porušenia predpisov. Takéto odôvodnenie žalobca považuje za nedostatočné, čo spôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

18. Žalovaný sa tiež dostatočne nevysporiadal s odvolacou námietkou žalobcu, ktorý v odvolaní poukazoval na skutočnosť, že Inšpektorát práce Trenčín rozhodnutím zo dňa 09. 08. 2018 uložil žalobcovi pre porušenie § 130 ods. 2 Zákonníka práce voči ôsmym zamestnancom pokutu vo výške 300,- eur a Inšpektorát práce Prešov rozhodnutím zo dňa 10. 08. 2018 uložil žalobcovi pre porušenie § 130 ods. 2 Zákonníka práce voči dvanástim zamestnancom pokutu vo výške 1.500,- eur. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v tomto smere je nedostatočné, len zavádzajúco poukazuje na násobky počtu zamestnancov, voči ktorým bol porušený zákon, pričom riadne nevysvetľuje aký to má vplyv na celkovú výšku uloženej pokuty. Pokiaľ si žalobca dané sumy rozpočíta na jednotlivých zamestnancov, ani v jednom prípade mu nevyplynie suma, ktorá by sa aspoň len približovala sume uloženej pokuty v tomto prípade. Z toho dôvodu považuje žalobca v tejto časti rozhodnutie za arbitrárne a odporujúce princípu právnej istoty. V právnom štáte je neprípustné, aby v totožných prípadoch porušenie predpisov vznikali v rozhodovacej praxi správnych orgánov tak markantné rozdiely. Pokiaľ má správny orgán oprávnenie uložiť pokutu, má jej uloženie riadne odôvodniť, a najmä vydať rozhodnutie v súlade so zásadou právnej istoty, v zmysle rozhodovacej praxe iných správnych orgánov, najmä pokiaľ ide o totožné porušenie právnych predpisov, o to väčšmi vo vzťahu k tomu istému zamestnávateľovi (t. j. žalobcovi).

IV. Vyjadrenie žalovaného

19. Žalovaný podal k žalobe písomné vyjadrenie zo dňa 31. 01. 2020, ktorým žiadal žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť. S poukazom na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia žalovaný uviedol, že v rámci výkonu inšpekcie práce a aj v prebiehajúcom správnom konaní správny orgán postupoval v súlade s ustanoveniami platných právnych predpisov tak, aby chránil aj práva žalobcu. Žalobca bol informovaný o tom, za aký správny

delikt mu má byť uložená sankcia, bol mu poskytnutý dostatočný čas na prípravu, mal možnosť sa vyjadriť k správne deliktu, za ktorý mu následne bola uložená sankcia. Správny orgán sa všetkými námietkami žalobcu zodpovedne, dôsledne a svedomito zaoberal a v predmetnom rozhodnutí sa so všetkými námietkami žalobcu náležite a dostatočne vysporiadal.

20. K námietke žalobcu, že odôvodnenie rozhodnutia je v rozpore s administratívnym spisom a tým je nepreskúmateľné, žalovaný uviedol, že ide o mylnú interpretáciu zo strany žalobcu. Žalovaný sa pridržiaval v správnom konaní skutkového stavu zadefinovaného v protokole a tento nie je v rozpore ani s ďalšími dôkazmi, o ktoré sa žalovaný v konaní opiera. Skutočnosť, že inšpektor práce do zátvorky uviedol iné obdobie, ako obdobie zadefinované v skutku, nie je právne záväzné.

21. Žalovaný nesúhlasil ani s argumentáciou žalobcu, podľa ktorej nesprávnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia spočíva tiež v neuvedení počtu zamestnancov, ktorých sa porušenie povinnosti týka, nakoľko konkrétni zamestnanci boli uvedení pri samotnom zadefinovaní skutku.

22. K argumentácii žalobcu, že žalovaný mal vziať do úvahy dĺžku trvania obdobia, počas ktorého neboli zamestnancom vyplatené mzdy, čo bolo pár dní a závažnosť bola v dôsledku toho nepatrná, žalovaný poukázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia s tým, že doba omeškania nie je relevantná s prihliadnutím na sociálnu funkciu mzdy.

23. Žalovaný ďalej poukázal na opravu rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu vykonanú dňa 15. 05. 2019, ktorou Inšpektorát práce Nitra opravil nesprávne znenie na strane 6 prvostupňového rozhodnutia tak, že jeho správne znenie je nasledovné: „Jedná sa o prvé porušenie tohto ustanovenia zákona, čo je hodnotené v prospech nižšej sankcie“.

24. Za správny delikt bola uložená pokuta v súlade s ust. § 19 ods. 1 písm. a/ zákona o inšpekcii práce, ktorá bola stanovená na spodnej hranici sadzby. Správny orgán prihliadal na to, aby výška pokuty mala preventívny a represívny charakter a zároveň, aby pôsobila výchovne na žalobcu. Správny orgán pri určovaní výšky pokuty postupoval v súlade s ust. § 3 ods. 5 správneho poriadku, v zmysle ktorého správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely a dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán uložením pokuty vo výške 6.000,- eur postupoval v súlade so správnym poriadkom a uložená výška pokuty zodpovedá výške uložených pokút v obdobných prípadoch.

V. Posúdenie podstatných skutkových zistení a právne argumenty

25. Krajský súd v Nitre ako správny súd vecne príslušný podľa § 10 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“) a mieste príslušným podľa § 13 ods. 1 SSP preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného ako i konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a to v rozsahu žalobných námietok, ale aj z hľadísk uvedených v § 195 písm. a) až e) SSP, keďže predmetná správna žaloba je žalobou v oblasti správneho trestania (§ 194 a

nasl. SSP), pričom dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného je potrebné zrušiť podľa ust. 191 ods. 1 písm. d/, e/ SSP (teda z dôvodu, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov a zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostatočné na riadne posúdenie veci) a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie podľa ust. § 191 ods. 4 SSP.

26. Rozsudok v predmetnej veci správny súd verejne vyhlásil dňa 10. 02. 2021 pri dodržaní podmienok podľa ust. § 137 ods. 4 SSP.

27. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení účinnom v čase rozhodovania žalovaného), inšpekcia práce je

a) dozor nad dodržiavaním

1. pracovnoprávných predpisov, 2) ktoré upravujú pracovnoprávne vzťahy, najmä ich vznik, zmenu a skončenie, mzdové podmienky a pracovné podmienky zamestnancov vrátane pracovných podmienok žien, mladistvých, domáckych zamestnancov, osôb so zdravotným postihnutím a osôb, ktoré nedovršili 15 rokov veku, a kolektívne vyjednávanie,

2. právnych predpisov, ktoré upravujú štátnozamestnanecké vzťahy, 2a)

3. právnych predpisov a ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci 3) vrátane predpisov upravujúcich faktory pracovného prostredia,

4. právnych predpisov, ktoré upravujú zákaz nelegálnej práce a nelegálneho zamestnávania,

5. záväzkov, ktoré vyplývajú z kolektívnych zmlúv,

6. osobitného predpisu 3a) zamestnávateľom v rozsahu jeho povinností uzatvoriť zamestnávateľskú zmluvu a platiť a odvádzať príspevky na doplnkové dôchodkové sporenie za zamestnanca vykonávajúceho práce zaradené orgánom štátnej správy na úseku verejného zdravotníctva do tretej kategórie alebo štvrtej kategórie podľa osobitného predpisu, 3b) a za zamestnanca, ktorý vykonáva práce tanečného umelca alebo hudobného umelca, ktorý vykonáva profesiu hráča na dychový nástroj,

7. osobitného predpisu 3d) zamestnávateľom, ktorý ustanovuje povinnosti pri vysielaní zamestnancov na výkon prác pri poskytovaní služieb,

b) vyvodzovanie zodpovednosti za porušovanie predpisov uvedených v písmene a) a za porušovanie záväzkov vyplývajúcich z kolektívnych zmlúv.

Podľa § 7 ods. 11 vyššie citovaného zákona, inšpektorát práce je v správnom konaní správnym orgánom prvého stupňa.

Podľa § 6 ods. 1 písm. b/ vyššie citovaného zákona, Národný inšpektorát práce je odvolacím orgánom vo veciach, v ktorých v prvom stupni rozhodol inšpektorát práce.

Podľa § 7 ods. 3 písm. i/ vyššie citovaného zákona, inšpektorát prácerozhoduje o uložení pokút podľa § 19, 20 a osobitného predpisu.

Podľa § 19 ods. 1 písm. a/ vyššie citovaného zákona, Inšpektorát práce je oprávnený uložiť pokutu, ak tento zákon neustanovuje inak, zamestnávateľovi za porušenie povinností vyplývajúcich z tohto zákona, z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a) prvom bode až treťom bode, šiestom bode a siedmom bode alebo za porušenie záväzkov vyplývajúcich z

kolektívnych zmlúv až do 100 000 eur, a ak v dôsledku tohto porušenia vznikol pracovný úraz, ktorým bola spôsobená smrť alebo ťažká ujma na zdraví, najmenej 33 000 eur.

Podľa § 19 ods. 6 vyššie citovaného zákona, Inšpektorát práce pri ukladaní pokuty podľa odsekov 1 a 2 zohľadňuje jej preventívne pôsobenie a pri určovaní výšky pokuty prihliada najmä na

- a) závažnosť zisteného porušenia povinností a závažnosť ich následkov,
- b) počet zamestnancov zamestnávateľa a riziká, ktoré sa vyskytujú v činnosti zamestnávateľa,
- c) počet nelegálne zamestnaných fyzických osôb, ak ide o uloženie pokuty podľa odseku 2 písm. a) prvého bodu,
- d) skutočnosť, či zistené porušenie povinností je dôsledkom neúčinného systému riadenia ochrany práce u zamestnávateľa alebo či ide o ojedinelý výskyt nedostatku,
- e) opakované zistenie toho istého nedostatku.

Podľa § 21 ods. 3 vyššie citovaného zákona, na konanie podľa § 4 písm. e), § 6 ods. 1 písm. b), d) a e), § 7 ods. 3 písm. d), e), i) a s), ods. 8 písm. b) a ods. 9, § 12 ods. 2 písm. d) až f), § 19 a 20 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak. Všeobecné predpisy o správnom konaní sa nevzťahujú na vydanie oprávnenia, preukazu, osvedčenia a povolenia podľa tohto zákona.

28. Podľa § 3 ods. 1, 2, 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov účinnom v čase rozhodovania žalovaného, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 4 ods. 1 vyššie citovaného zákona, účastníci konania (§ 14) spolupracujú so správnymi orgánmi v priebehu celého konania.

Podľa § 59 ods. 1 až 3 vyššie citovaného zákona, odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni.

Ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

Proti rozhodnutiu odvolacieho orgánu o odvolaní sa nemožno ďalej odvolať.

29. Podľa § 130 ods. 2 a 8 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce (v znení účinnom v

čase rozhodovania žalovaného) mzda sa vypláca vo výplatných termínoch dohodnutých v pracovnej zmluve alebo v kolektívnej zmluve. So zamestnancom vykonávajúcim domácku prácu možno dohodnúť výplatu mzdy aj za dodanie každej skompletizovanej pridelennej práce. Mzda podľa § 118 ods. 4 písm. a) sa vypláca v mesiaci jún príslušného kalendárneho roka a mzda podľa § 118 ods. 4 písm. b) sa vypláca v mesiaci december príslušného kalendárneho roka.

Zamestnávateľ je povinný, po vykonaní zrážok podľa § 131, poukázať mzdu alebo jej časť určenú zamestnancom na ním určený účet v banke alebo v pobočke zahraničnej banky v Slovenskej republike, ak o to zamestnanec písomne požiada alebo ak sa zamestnávateľ so zamestnancom na takom postupe dohodne tak, aby určená suma peňažných prostriedkov mohla byť pripísaná na tento účet najneskôr v deň určený na výplatu. Ak o to zamestnanec požiada, môže zamestnávateľ časti mzdy určené zamestnancom poukazovať aj na viac účtov, ktoré si zamestnanec sám určil.

30. Podľa § 2 ods. 1 a 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“), v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

Podľa § 27 ods. 1 SSP, pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy správny súd na návrh žalobcu posúdi i zákonnosť skôr vydaného rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy, z ktorého preskúvané rozhodnutie alebo opatrenie vychádza, ak bolo preň skôr vydané rozhodnutie alebo opatrenie záväzné a ak skôr vydané rozhodnutie alebo opatrenie nebolo samostatne možné preskúmať správnym súdom podľa § 6 ods. 2. Ak orgán verejnej správy, ktorý vydal skoršie rozhodnutie alebo opatrenie, nie je v konaní pred správnym súdom žalovaným, má postavenie účastníka konania podľa § 32 ods. 3 písm. c).

Podľa § 134 ods. 1 SSP, správny súd je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak nie je ďalej ustanovené inak.

Podľa § 180 ods. 1 SSP, žalovaným je orgán verejnej správy, ktorý rozhodol o riadnom opravnom prostriedku, ak je žalobcom fyzická osoba alebo právnická osoba. Ak osobitný predpis nepripúšťa riadny opravný prostriedok, žalovaným je orgán verejnej správy, ktorý vydal rozhodnutie alebo opatrenie.

Podľa § 191 ods. 1, 4, 5, 6 SSP, správny súd rozsudkom zruší napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy, ak
d/ je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov,
e/ zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci,

Ak správny súd zrušuje rozhodnutie alebo opatrenie, podľa okolností môže aj bez návrhu súčasne vysloviť, že vec sa vracia na ďalšie konanie žalovanému, prípadne orgánu

verejnej správy podľa odseku 3. Ak správny súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, lehota na vydanie rozhodnutia alebo opatrenia v ďalšom konaní začne orgánu verejnej správy plynúť až po doručení všetkých administratívnych spisov pripojených k prejednávanej veci.

Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy vo veci, v ktorej sám vykonával dokazovanie, zahŕnie orgán verejnej správy v ďalšom konaní tieto dôkazy medzi podklady na vydanie nového rozhodnutia alebo opatrenia.

Právnym názorom, ktorý vyslovil správny súd v zrušujúcom rozsudku, je orgán verejnej správy v ďalšom konaní viazaný. Ak orgán verejnej správy v ďalšom konaní nepostupoval v súlade s právnym názorom správneho súdu a správny súd opätovne zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy z tých istých dôvodov, môže správny súd i bez návrhu v zrušujúcom rozsudku uložiť orgánu verejnej správy pokutu.

Podľa § 194 ods. 1 a 2 SSP, správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie.

Ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie vo veciach správneho trestania ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

Podľa § 195 SSP, správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak

a) zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci alebo skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu,

b) ide o skúmanie otázky zániku zodpovednosti za priestupok, uplynutia prekluzívnej lehoty alebo premlčacej lehoty, v ktorej bolo možné vyvodiť zodpovednosť za iný správny delikt alebo za iné podobné protiprávne konanie,

c) ide o základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie,

d) ide o dodržanie zásad ukladania trestov podľa Trestného zákona, ktoré je potrebné použiť aj na ukladanie sankcií v rámci správneho trestania,

e) ide o skúmanie, či uložený druh sankcie a jej výška nevybočili z rozsahu správnej úvahy orgánu verejnej správy.

Podľa § 197 SSP, správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, môže doplniť dokazovanie vykonané orgánom verejnej správy, a to aj na návrh účastníka konania, ktorým však nie je viazaný.

31. Súd v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutia postupu správnych orgánov podľa SSP je povinný posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či náležite zistil vo veci skutkový stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, ako aj dôkazmi nachádzajúcimi sa v administratívnom spise a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj procesnoprávnymi predpismi.

32. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci súdneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe z hľadiska toho, či takéto namietané procesné pochybenia správneho orgánu sú takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Súd preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

33. Súd po preskúmaní spisového materiálu, administratívneho spisu orgánu verejnej správy, ako aj rozhodnutia žalovaného a prvostupňového rozhodnutia orgánu verejnej správy dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je vecne nesprávne.

34. Správny orgán prvého stupňa rozhodnutím zo dňa 11. 04. 2019 uložil žalobcovi podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona o inšpekcii práce pokutu vo výške 6.000,- eur za porušenie povinnosti vyplývajúcej z ust. § 130 ods. 2 a ods. 8 Zákonníka práce tým, že neposkytol zamestnancom (špecifikovaným vo výroku rozhodnutia) mzdu splatnú pozadu za mesiac február a marec 2018 v dohodnutom výplatnom termíne. Podkladom pre vydanie rozhodnutia boli o. i. Protokol o výsledku inšpekcie práce č.: [REDAKOVANÉ] zo dňa 01. 08. 2018 a vyjadrenia žalobcu k obsahu protokolu zo dňa 26. 07. 2018 a 02. 08. 2018. V Protokole v časti zistených nedostatkov je uvedené, že zamestnávateľ neposkytol zamestnancom (špecifikovaným na str. 5 Protokolu) mzdu splatnú pozadu za mesiace február a marec 2018 vo výplatnom termíne dohodnutom v dodatkoch k pracovným zmluvám ako výplatný termín tak, aby určená suma peňažných prostriedkov mohla byť pripísaná na tento účet najneskôr v deň určený na výplatu.

35. Žalobca sa v nadväznosti na obsah Protokolu vyjadril k omeškaniu vo vyplácaní miezd za mesiac február 2018 (odoslaných z účtu dňa 19. 03. 2018) a za mesiac január 2018 (odoslaných z účtu dňa 15. 02. 2018). Vychádzal pritom z obsahu Protokolu, keďže v závere Protokolu je uvedené, že výplatný termín u zamestnávateľa je 15. deň v kalendárnom mesiaci, pričom zamestnancom boli mzdy odoslané z bankového účtu v mesiaci február dňa 15. 02. 2018 a v mesiaci marec dňa 19. 03. 2018. Z uvedeného potom vyplýva, že správny orgán prvého stupňa rozhodnutím uložil žalobcovi pokutu za porušenie povinnosti vyplatiť zamestnancom mzdu splatnú pozadu v dohodnutom výplatnom termíne za mesiac február a marec 2018, a nie za mesiace január a február 2018, ktorých sa úhrada mzdy dňa 15. 02. 2018 a 19. 03. 2018 týkala.

36. Protokol, z ktorého vychádza rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, v časti zistených nedostatkov len všeobecne konštatuje, že porušenie povinnosti vyplatiť mzdu včas sa týka mesiacov február a marec 2018, no v rozpore s týmto konštatovaním v závere Protokolu konkretizuje, že k odoslaniu mzdy z bankového účtu v mesiaci február došlo dňa 15. 02. 2018 a v mesiaci marec dňa 19. 03. 2018, pričom vo februári 2018 bola splatná mzda za mesiac január 2018 a v marci 2018 bola splatná mzda za mesiac február 2018. Súd sa nestotožňuje s tvrdením žalovaného, že skutočnosť, že inšpektor práce do zátvorky v závere

Protokolu uviedol iné obdobie, ako obdobie zadefinované v skutku, nie je právne záväzné. Inšpekcia práce je konaním a postupom správneho orgánu, ktorým dochádza k zisťovaniu skutkového stavu, ktorý podľa zistených záverov následne eventuálne vedie k začatiu správneho konania. Výsledky a závery inšpekcie sú zhrnuté v protokole o výsledku inšpekcie, ktorý v následne začatom správnom konaní predstavuje jeden z dôkazných prostriedkov. Nezabavuje však správny orgán povinnosti vykonať v začatom správnom konaní riadne dokazovanie, výsledky tohto dokazovania vyhodnotiť a vec v súlade so zákonom posúdiť. V rámci zabezpečenia objektivity inšpekcie práce a právnej istoty dozorovaného subjektu musí byť z obsahu protokolu zrejmé, z akých skutkových zistení žalovaný vychádzal, keďže ide o dokument obsahujúci výsledok inšpekcie práce, ktorý je podkladom pre následné správne konanie na uplatňovanie sankčných oprávnení. Ak Protokol obsahuje nezrovnalosti všeobecných záverov a faktických odôvodnení týchto záverov, je možné takéto nezrovnalosti odstrániť v rámci správneho konania, čo sa však v prejednávanej veci nestalo. Žalobca sa vyjadril k záverom uvedených v Protokole, ktorý označoval konkrétne dni odoslania platieb. Ak dátumy odoslania platieb nekorešpondovali so všeobecným záverom protokolu o omeškaní s výplatou miezd v mesiacoch február a marec 2018, z hľadiska zachovania právnej istoty to nemôže byť podkladom na sankcionovanie účastníka konania, ktorý sa v dobrej vôli vyjadril k obsahu Protokolu, ktorý bol pre jeho vyjadrenie smerodajný. Možno teda prisvedčiť žalobcovi, že postupom správneho orgánu pred vydaním rozhodnutia mu ako účastníkovi konania bolo znemožnené vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kládli za vinu až v rámci samotného rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa, čím došlo k porušeniu práva účastníka na spravodlivé správne konanie.

37. Správny orgán prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že mzdy za mesiac február 2018 boli zadané na platbu dňa 19. 03. 2018 a mzdy za mesiac marec 2018 boli zadané na platbu dňa 13. 04. 2018 (piatok), pričom platba miezd za mesiac marec bola zadaná 13. 04. 2018, t. j. pred 15. dňom v mesiaci, avšak nie zrýchlenou platbou. Správny orgán prvého stupňa ďalej uviedol, že z obchodných podmienok platných v bankovom styku je bežné, a teda nie je potrebné v tomto smere dokazovanie, že banky platby počas voľných dní nevykonávajú a teda k spracovaniu a prevedeniu financií na účty zamestnancov mohlo dôjsť najskôr v nasledujúci pracovný deň, t. j. v pondelok 16. 04. 2018, čo je po 15. dni v mesiaci. Súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že rozhodnutie správneho orgánu nemôže vychádzať z domniek a predpokladov, keďže pri deliktuálnej zodpovednosti musí byť založené výlučne na preukázaných skutočnostiach v podobe dôkazov, ktoré vyplývajú z obsahu administratívneho spisu. Ak teda správny orgán tvrdí porušenie povinnosti uhradiť mzdu do 15. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci a výplata mzdy za mesiac marec 2018 bola zadaná na realizáciu 13. 04. 2018, t. j. pred 15. dňom v mesiaci, nemožno omeškanie s úhradou mzdy založiť na domnienke, keďže omeškanie s úhradou mzdy vo výplatnom termíne musí byť reálne preukázané.

38. V súvislosti s vyššie vytýkanými vadami dáva správny súd do pozornosti povinnosť správnych orgánov vyplývajúcu z ust. § 32 ods. 1 správneho poriadku, teda presne a úplne zistiť skutočný stav veci. Úplnosť zistenia podkladov znamená, že boli vykonané všetky prešetrenia a dôkazy, ktoré majú pre danú vec rozhodujúci význam. Presnosť zistenia znamená, že skutkové zistenia vyvedené z vykonaného prešetrenia zodpovedajú skutočnému stavu v čase rozhodovania správneho orgánu. Požiadavka zákona čo najúplnejšie a najpresnejšie zistiť skutočný stav veci, je procesným vyjadrením zásady materiálnej pravdy (§

3 ods. 5 správneho poriadku). S uplatňovaním zásady materiálnej pravdy súvisí aj zodpovednosť za zisťovanie podkladov, ktorú nesie správny orgán.

39. Pri uložení pokuty je správny orgán povinný prihliadať na závažnosť, spôsob aj čas trvania následkov protiprávneho konania, pričom v odôvodnení rozhodnutia musí náležite zdôvodniť, aké úvahy ho viedli k uloženiu pokuty v určitej výške (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo 70/2016 zo dňa 31. 01. 2019). Správny orgán prvého stupňa na jednej strane skonštatoval, že zoberal do úvahy dĺžku obdobia, ako okolnosť v neprospech nižšej sadzby pokuty, no na druhej strane z odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa aj rozhodnutia žalovaného (i vzhľadom na vyššie uvedené) nie je zrejmä exaktná dĺžka trvania omeškania žalobcu s úhradou miezd, čo má vplyv aj na výšku ukladanej sankcie. Z toho dôvodu je daná vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov.

40. Správny orgán prvého stupňa ďalej v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v danom prípade išlo o opakované porušenie príslušného ustanovenia zákona, čo bolo hodnotené v prospech nižšej sankcie. Jedna z odvolacích námietok v rámci správneho konania ako aj jeden zo žalobných bodov sa týkali aj zjavnej nepresvedčivosti rozhodnutia, pričom správny orgán prvého stupňa príslušnú časť odôvodnenia svojho rozhodnutia opravil až po podaní odvolania. Takýto postup možno považovať za obchádzanie inštitútu odvolacieho konania, keďže odvolaním účastníka správneho konania sa napáda práve príslušná časť odôvodnenia v kontexte posudzovania výšky uloženej sankcie.

41. Správny súd po preskúmaní rozhodnutí správnych orgánov a vo vzťahu k námietke žalobcu týkajúcej sa neprimeranosti výšky uloženej pokuty uvádza, že ju považoval za dôvodnú, pretože správny orgán prvého stupňa riadne uloženie pokuty v sume 6.000,- eur s poukazom na § 3 ods. 5 správneho poriadku neodôvodnil. Napriek tomu, že obsahom odvolania žalobcu bola aj námietka týkajúca sa riadneho neodôvodnenia a neprimeranosti výšky pokuty, žalovaný k tomu uviedol len všeobecné dôvody a kritériá ukladania pokút. S uvedeným konštatovaním žalovaného sa súd nestotožnil.

42. Žalovaný sa dostatočne nevysporiadal s odvolacou námietkou žalobcu, ktorý v odvolaní poukazyval na skutočnosť, že Inšpektorát práce Trenčín rozhodnutím zo dňa 09. 08. 2018 uložil pre porušenie § 130 ods. 2 Zákonníka práce voči ôsmym zamestnancom pokutu vo výške 300,- eur a Inšpektorát práce Prešov rozhodnutím zo dňa 10. 08. 2018 uložil pre porušenie § 130 ods. 2 Zákonníka práce voči dvanástim zamestnancom pokutu vo výške 1.500,- eur. Súd sa stotožňuje s argumentáciou žalobcu, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je v tomto smere nedostatočné, keď pri počte zamestnancov 23 v prejednávanej veci bola uložená pokuta vo výške 6.000,- eur.

43. Vychádzajúc zo stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu SR, súd považuje za potrebné uviesť, že neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného v čl. 1 Ústavy SR je aj princíp právnej istoty a spravodlivosti (princíp materiálneho právneho štátu), ktorý spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať (napr. II. ÚS/10/2009, II. ÚS/234/03). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánu verejnej moci, a to

tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS/92/09, ÚS/17/99 nález z 22. 09. 1999, I. ÚS/44/1999 nález z 13. 10. 1999).

44. Osoby dotknuté rozhodnutím správneho orgánu majú právo na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Absenciu dôvodov, na základe ktorých orgán verejnej moci vo veci rozhodol, je treba považovať za prejav arbitrárnosti, ktorý znamená porušenie ústavne garantovaného práva na právnu ochranu a má za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia, čím sa osobe dotknutej takýmto rozhodnutím odníma možnosť skutkovo či právne argumentovať proti záverom rozhodnutia. Správny súd nie je povinný a ani oprávnený nahrádzať činnosť správnych orgánov pri odôvodňovaní rozhodnutí. Platí, že vecne preskúmať zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy je možné len za predpokladu jeho náležitého odôvodnenia, keď správny orgán náležitým spôsobom vyhodnotí námietky účastníka správneho konania.

45. Správne konanie je ovládané základnými zásadami, pričom jednou zo základných zásad reglementovaných tak Ústavou SR, ako aj v konkrétnom procesnom predpise v podmienkach správneho konania, je zásada rovnosti. S ústavnou zásadou rovnosti občanov súvisí aj ich tzv. precedenčná zásada vyjadrená v § 3 ods. 5 druhej vete správneho poriadku, v zmysle ktorej správne orgány dbajú, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely. Správny orgán je povinný vo svojom rozhodnutí vysvetliť, prečo pri charakterovo rovnakom, resp. obdobnom porušení ustanovení zákona uložil pokutu v inej výške, čo sa v prejednávanej veci nestalo.

46. V tomto smere poukazuje správny súd aj na najnovšiu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 10Sžk/49/2017 z 30. 05. 2018, v ktorom kasačný súd uviedol: „*Podstata precedenčnej zásady (zásada materiálnej rovnosti účastníkov konania, zásada legitímnych očakávaní), uvedenej v § 3 ods. 5 Správneho poriadku, spočíva v tom, aby v rámci rozhodovacej činnosti správnych orgánov nevznikali excesívne odklony v skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch, pričom ide nielen o extrémne odklony (napr. jednému účastníkovi sa vyhovie, druhému v tej istej veci a za tých istých podmienok nie), ale aj o akékoľvek iné neopodstatnené odklony majúce parciálny charakter (napr. výška uloženej pokuty za ten istý skutok páchatelovi s podobnou charakteristikou by mala byť podobná)*“.

47. Rozhodnutie správneho orgánu, ktoré nespĺňa požadované atribúty, porušuje základné pravidlá fungovania štátnej správy demokratického štátu - princíp rovnosti, ktorý je úzko spätý s princípom legitímneho očakávania a zákazom diskriminácie a ktorý v praxi rozhodovacej činnosti správneho orgánu má znamenať, že za rovnakej (obdobnej) skutkovej a právnej situácie sú aj rozhodnutia správneho orgánu voči rozdielnym (nieto ešte totožným) subjektom rovnaké alebo obdobné. K uvedenému správny súd ďalej uvádza, že prístup správnych orgánov v predmetnej veci bol formalisticky bez skúmania všetkých relevantných skutočností pre posudzovanú vec. Správne súdnictvo je však v podmienkach Slovenskej republiky reglementované na princípe materiálnej ochrany subjektívnych práv žalobcov. Právna ochrana poskytovaná správnym súdom musí preto byť nielen iluzórna, ale skutočná ochrana, pokiaľ došlo k porušeniu základných zásad správneho konania. Aj z uvedených

dôvodov je preto žalobou napádané rozhodnutie žalovaného nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, pretože absentuje dostatočne presvedčivé zdôvodnenie výšky uloženej pokuty.

48. Žalobca v žalobe v rozpore s § 180 ods. 1 SSP za účastníka konania okrem žalobcu označil aj správny orgán prvého stupňa. Súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že na danú vec nie je možné aplikovať § 32 ods. 3 písm. c/ SSP v spojení s § 27 ods. 1 SSP. V zmysle § 27 ods. 1 SSP sa za skôr vydané rozhodnutie orgánu verejnej správy považuje také rozhodnutie 1/ z ktorého žalobou napadnuté rozhodnutie vychádza, 2/ je pre žalobou napadnuté rozhodnutie záväzná a 3/ nie je samostatne preskúmateľné správnym súdom. V prípade postupu v zmysle § 27 ods. 1 SSP sa vyžaduje, aby vyššie uvedené podmienky boli splnené kumulatívne, čo v prejednávanej veci splnené nebolo. Rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa nemôže byť pre odvolací správny orgán záväzná, nakoľko jeho vecná správnosť je preskúmaná odvolacím správnym orgánom. Odvolaním napadnuté rozhodnutie správneho orgánu nie je podkladom pre rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu tak, ako to má na mysli ust. § 27 ods. 1 SSP. Uvedené možno vyvodit' aj z rozlišovania medzi možnými dôvodmi zrušenia súdom i rozhodnutí iných orgánov verejnej správy (odlišných od žalovaného) v ust. § 191 ods. 3 písm. a/ a písm. b/ SSP. V zmysle zásady *iura novit curia* nie je súd viazaný označením žalovaného v žalobe, keďže okruh účastníkov nie je určený tvrdením žalobcu, ale priamo zákonom. Súd posúdil žalobu podľa jej obsahu a v súlade s § 180 ods. 1 SSP vo veci konal so žalovaným - správnym orgánom, ktorý rozhodol o riadnom opravnom prostriedku.

49. V ďalšom konaní správny orgán pri rešpektovaní právneho názoru správneho súdu (§ 191 ods. 6 SSP) zohľadní pri svojej rozhodovacej činnosti právne názory najvyššej súdnej inštancie vyplývajúcej z jej doterajšej rozhodovacej činnosti, ako aj právne závery správneho súdu vyslovené v tejto veci, náležite sa vysporiada aj s aplikáciou zásad uvedených v § 3 ods. 1, 2 a 5 správneho poriadku a následne opätovne rozhodne vo veci a svoje rozhodnutie v súlade s požiadavkami kladenými na preskúmateľnosť rozhodnutia odôvodní. Úlohou žalovaného bude rozhodnúť o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa, pričom žalovaný má v odvolacom konaní rozsiahle oprávnenia vyplývajúce z ust. § 59 správneho poriadku. V prípade, ak je to vhodnejšie z dôvodov rýchlosti alebo hospodárnosti konania, žalovaný môže rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, a to najmä ak dospeje k záveru, že je potrebné doplniť dokazovanie pre úplné zistenie skutkového stavu.

50. O trovách konania správny súd rozhodol tak, že žalobcovi, ktorý mal v konaní plný úspech (súd vyhovel žalobe), priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu, a to s poukazom na ust. § 167 ods. 1 SSP. O výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (ust. § 175 ods. 2 SSP).

51. Súd takto rozhodol v pomere hlasov 3:0, a to s poukazom na ust. § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti rozhodnutiu správneho súdu nie je prípustný opravný prostriedok, ak

tento zákon neustanovuje inak (ust. § 133 ods. 2 SSP).

Proti každému právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu je prípustná kasačná sťažnosť, ak zákon neustanovuje inak (ust. § 439 ods. 1, 2, 3 SSP).

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len dôvodmi uvedenými v ust. § 440 ods.1, 2 SSP.

Kasačnú sťažnosť môže podať účastník konania, ak bolo rozhodnuté v jeho neprospech v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia krajského súdu subjektu oprávnenému na jej podanie, ak nie je ustanovené inak. Lehota na podanie kasačnej sťažnosti je 30 dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu v prípadoch uvedených v § 145 ods. 2 SSP. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť.

Kasačná sťažnosť sa podáva na krajskom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal. V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"), návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh), pričom sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d) a v prípade, ak je žalovaným Centrum právnej pomoci.

V Nitre dňa 10. februára 2021

JUDr. Eva Šišková
predsedníčka senátu

JUDr. Darina Vargová
členka senátu

Mgr. Matúš Staríček
člen senátu
(sudca spravodajca)

Za správnosť vyhotovenia: